

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce: **Z. S.**, zastoupeného JUDr. Alfrédem Šrámkem, advokátem se sídlem Českobratrská 2, Ostrava, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2013, č.j. 41896-2/2013-900000/304.4,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a obsah napadeného rozhodnutí

[1] Shora označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Zlínský kraj, (dále jen „celní úřad“), ze dne 21.5.2013, č.j. 17850-3/2013-64000-12, kterým bylo rozhodnuto o uložení pokuty ve výši 20 000 Kč, a to za tři správní delikty. První delikt byl dle ust. §294 odst. 1 písm. e) zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „celní zákon“), další dva delikty podle ust. § 6 odst. 3 zákona č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti a o změně

zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o omezení plateb v hotovosti“).

[2] První skutek spočíval v tom, že žalobce dne 9.6.2010 v rozporu s ust. čl. 199 odst. 1 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „prováděcí nařízení“), uvedl nesprávné údaje o sazebním zařazení zboží v podaném celním prohlášení ev. č. 10CZ1703001104858-1 ze dne 9.6.2010, čímž došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu ust. § 294 odst. 1 písm. e) celního zákona.

[3] Druhý skutek spočíval v tom, že žalobce dne 31.3.2011 v rozporu s ust. § 3 odst. 1 písm. a) a § 4 odst. 1 zákona o omezení platební hotovosti, ve znění platném v době spáchání správního deliktu, přijal jako fyzická osoba – podnikatel s místem podnikání na území České republiky platbu v hotovosti 19 559,90 EUR v celkové výši převyšující částku 15 000 EUR od obchodní společnosti Drixon Group s.r.o., přičemž tímto jednáním došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu ust. § 6 odst. 2 zákona o omezení plateb v hotovosti.

[4] Třetí skutek spočíval v tom, že žalobce dne 30.6.2011 v rozporu s ust. § 3 odst. 1 písm. a) a § 4 odst. 1 zákona o omezení plateb v hotovosti, ve znění platném v době spáchání správního deliktu, přijal jako fyzická osoba – podnikatel s místem podnikání na území České republiky platbu v hotovosti 351 725 Kč v celkové výši převyšující částku 350 000 Kč od obchodní společnosti Drixon Group s.r.o., přičemž tímto jednáním došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu ust. § 6 odst. 2 zákona o omezení plateb v hotovosti.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[5] Pokud se týká prvního skutku žalobce uvedl, že Celní ředitelství Olomouc, (dále jen „celní ředitelství“), zahájilo 1.3.2012, resp. 16.3.2012, u žalobce kontrolu po propuštění zboží. Na základě této kontroly vydalo celní ředitelství mimo jiné také dodatečný platební výměr č.j. 788-83/2012/130100-24 ze dne 31.10.2012, kterým bylo vyměřeno celkové clo ve výši 445 401 Kč za dovezené zboží „přístroje pro fototerapii 133 kartonů – 3 425 ks“. Proti němu podal žalobce dne 5.11.2012 odvolání, kterým napadl věcnou i procesní stránku řízení. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalovaného nebylo o tomto odvolání rozhodnuto. Dle žalobce, vzhledem k tomu nemohlo dojít k prvnímu skutku, neboť nebylo pravomocně rozhodnuto o správnosti a úplnosti údajů uvedených v celních prohlášeních se zaměřením na celní hodnotu a sazební zařazení věcí. Pokud žalobce tuto námitku vznesl již v odvolání, žalovaný tvrdil, že je nedůvodná, neboť nelze směřovat dvě různá řízení, a to řízení dle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, a řízení dle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Skutečnost, že nebylo pravomocně rozhodnuto o doměření cla v daňovém řízení nelze dle žalovaného považovat za předběžnou otázku ani překážku pro to, aby mohlo být rozhodnuto o správním deliktu. Žalobce je přesvědčen, že pokud by platební výměr byl odvolacím orgánem zrušen, nemohlo by dojít ke spáchání prvního skutku.

[6] Dále žalobce k prvnímu skutku uvedl, že řízení o něm bylo zahájeno 26.11.2012, bylo však zahájeno za nedefinované neurčité jednání v neurčitém časovém období. Zahájení správního řízení obsahuje pouze konstatování, že se žalobce dopustil porušení povinností dané ust. čl. 199 odst. 1 prováděcího nařízení a naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle ust. § 294 odst. 1 písm. c) celního zákona. Dále je v textu uveden odkaz na projednání skutečností popsanych celním ředitelstvím ve Zprávě o kontrole po propuštění zboží. V této zprávě však nejsou závěry o porušení uvedených povinností zmíněny nikde v textu ani v závěrečném zjištění. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí s odvolacími námitkami v tomto kontextu nevypořádal, pouze odkázal na ustanovení správního řádu, jaké náležitosti má mít oznámení o zahájení správního řízení a dále odkázal na zprávu o kontrole po propuštění zboží.

[7] Pokud se týká druhého a třetího skutku, ve zprávě o kontrole po propuštění zboží bylo celním ředitelstvím konstatováno, že byla provedena kontrola hotovostních plateb za období 2009-2011, přičemž bylo zjištěno podezření z porušení ust. § 4 zákona o omezení plateb v hotovosti, neboť byl překročen dvakrát stanovený limit. Správní řízení se žalobcem bylo zahájeno 27.11.2012. Žalobce v přípisu ze dne 19.12.2012 odkázal na své dřívější vyjádření s tím, že k uvedenému porušení žalobcem nedošlo, neboť účetní doklady ze kterých správní orgány vycházely, jsou pouze interními účetními doklady, kterými byly konkrétní příjmy a výdaje zaúčtovány do účetní evidence žalobce. K tomu celní úřad uvedl, že si je vědom toho, že uvedené příjmové doklady jsou interními doklady, ale jelikož žalobcem nebyly již doloženy žádné jiné doklady dokazující předmětné hotovostní platby, celní úřad posuzoval, zda se jedná o účetní doklady, které ve spojení s výdajovými pokladními doklady prokazují okamžik přijetí a vydání hotovostních plateb.

[8] Dle žalobce celní úřad porušil §3 správního řádu a nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť měl provést dokazování listinou, tj. vyžádat si předložení předmětných účetních dokladů společnosti Drixon Group s.r.o., což neprovedl. Žalovaný k tomu uvedl, že tento důkaz byl nadbytečný, neboť žalobce již předtím sám předložil výdajové doklady vypovídající o tom, že mu společnost Drixon Group s.r.o., vyplatila určitou částku, která byla přijata pokladnou a skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Podle žalobce celní úřad nepostupoval dle § 50 odst. 3 správního řádu a nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a ve prospěch žalobce. Žalobce považuje druhý a třetí skutek za neprokázaný. Dle konstantní judikatury má účastník řízení možnost navrhnout důkazy i v odvolacím řízení.

[9] Dále žalobce zdůraznil, že celní úřad odvozuje výši pokuty od doměřené částky cla v celkové výši 445 401 Kč. Protože však o odvolání proti rozhodnutí o dodatečném platebním výměru nebylo dosud rozhodnuto, nemohl se žalobce dopustit prvního skutku, a to proto, že nebylo rozhodnuto o správnosti a úplnosti údajů uvedených v celních prohlášeních se zaměřením na celní hodnotu a sazební zařazení zboží. Pokud bude platební výměr o doměření cla ve výši 445 401 Kč zrušen, předmětná pokuta nemůže být žalobci uložena, neboť jak bylo uvedeno, je odvozena z doměřené částky za clo.

[10] Dále žalobce nesouhlasí s výší uložené pokuty. Žalobce v odvolání namítl svoji majetkovou situaci, žalovaný k tomu nepřihlédl. Vzhledem k judikatuře Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu je k tomu správní orgán povinen přihlídnout. Žalovaný pouze

konstatoval, že žalobce až v odvolání uvedl, že pokuta je pro něho likvidační, přičemž tuto skutečnost nijak nespecifikoval. Mimoto ze Zprávy o kontrole, kde jsou uvedeny doklady předložené žalobcem týkající se jeho účetnictví, vyplývá obraz o jeho majetkové situaci. Správní orgán je povinen se zabývat podrobným zjišťováním majetkových poměrů či ukládání pokuty za jiné správní delikty pouze tam, kde s ohledem na výši pokuty a základní poznatky o osobě pachatele je zřejmé, že hrozí existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání. Žalobce dále konstatoval, že námitku likvidační výše uvedl v odvolacím řízení, až když se dozvěděl o konkrétní výši pokuty. Pokud se týká o obraz jeho majetkových poměrů vyplývajících z účetních dokladů, o kterých hovořil žalovaný, nebylo vzato na vědomí, že od zahájení kontroly uběhlo víc než 20 měsíců. Žalovaný si navíc z předložených účetních dokladů mohl vytvořit pouze subjektivní, ničím nepodloženou představu o jeho majetkové situaci. Navíc žalobce poukázal na důkazy, které hovoří o jeho majetkové situaci se sdělením, že tyto doložil 10.4.2013 Celnímu úřadu pro hlavní město Prahu a označil spisovou značku. Požádal Celní úřad pro Zlínský kraj, aby tyto důkazy připojil. Celní úřad však tyto důkazy neprovedl.

[11] Žalobce shrnul, že postup správních orgánů byl v rozporu se základními zásadami správního řízení stanovené správním řádem, v řízení mimo jiné nebyly zjištěny a provedeny žalobcem navržené důkazy způsobily prokázat skutkový stav věci, pokuta mu byla uložena za správní delikty, které nebyly prokázány. Stav věci nebyl adekvátně posouzen. Proto jsou rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nezákonná.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[12] K prvnímu skutku žalovaný konstatoval, že podkladem pro řízení jak dle daňového řádu, tak i dle správního řádu, byla kontrola po propuštění zboží dle § 127 celního zákona a čl. 78 celního kodexu, jejímž předmětem bylo ověření správnosti údajů uvedených v celním prohlášení podaném žalobcem se zaměřením na celní hodnotu a sazební zařazení zboží. Kontrolou bylo zjištěno, že předmětné zboží mělo být zařazeno pod jiný kód kombinované nomenklatury celního sazebníku, čemuž pak odpovídá jiná výše cla. Toto je popsáno ve Zprávě o kontrole po propuštění zboží ze dne 30.10.2012 (dále jen „Zpráva o kontrole“), č.j. 788-76/2012-130100-24. Daňové a správní řízení však nelze směřovat, jak to činí žalobce. To, zda bylo pravomocně rozhodnuto o doměření cla v daňovém řízení nelze považovat za předběžnou otázku ani překážku pro rozhodnutí o správním deliktu.

[13] Dle žalovaného byl při zahájení řízení dodržen zákonný postup. V oznámení byl uveden poukaz na zprávu o kontrole, tato zpráva byla žalobci rovněž zaslána, ze zprávy je zřejmé, že předmětné zboží mělo být zařazeno pod jiný kód kombinované nomenklatury celního sazebníku, než jak uvedl žalobce, je zde popsáno jednání žalobce mající znaky správního deliktu. Nelze tedy hovořit o nevědomosti žalobce ve vztahu k předmětu řízení.

[14] V případě druhého i třetího skutku žalovaný setrvává na svém závěru uvedeném v napadeném rozhodnutí. Žalobce na opakovanou výzvu k předložení účetních záznamů předložil pouze účetní doklady, o nichž nyní tvrdí, že jsou interní. Zákon č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, ani zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, pojem „interní účetní doklad“ nezná. Mimoto žalobce ani

netvrdí, že by ve dnech, které uvádějí jeho účetní doklady, tyto částky nepřijal. Naopak je zřejmé od koho a kdy a jaká částka v jaké výši byla přijata. Z pokladní knihy 2011, kterou žalobce předložil, jsou zřejmé pohyby a zůstatky hotovosti žalobce v roce 2011, data a částky příjmů hotovosti. Tyto údaje odpovídají údajům uváděných žalobcem ve zmiňovaných „interních účetních dokladech“.

[15] K nedodržení základních zásad správního řízení dle správního řádu nedošlo. Správní řízení je ovládáno zásadou vyšetřovací i zásadou materiální pravdy, neznamená to však, že účastníci mají být zcela pasivní. Žalobce v minulosti neoznačil důkazy ke svým tvrzením a důkazy, které celní úřad provedl, byly pro zjištění skutkového stavu dostatečné. Pokud žalobce nyní tvrdí, že žalovaný měl žádat účetní doklady od společnosti Drixon Group s.r.o., bylo by to nadbytečné, neboť sám žalobce předložil výdajové pokladní doklady vypovídající o tom, že mu tato společnost vyplatila konkrétní částku z konkrétních důvodů a že tato částka byla přijata pokladnou. Skutkový stav byl tedy zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu.

[16] Pro výši uložené pokuty je irelevantní, jak bylo rozhodnuto v daňovém řízení. Žalobcem zmiňovaná skutečnost týkající se výše cla a jejího doměření ve výši 445 401 Kč byla pouze jednou, nikoliv jedinou z okolností, ke které bylo přihlédnuto. Pokud žalobce namítá, že nebylo přihlédnuto k jím namítané majetkové situaci, je opak pravdou. Žalovaný se touto otázkou dostatečně ve svém rozhodnutí zabýval, přičemž přihlédl ke stávající judikatuře a dokladům.

IV. Posouzení věci soudem

[17] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce daně včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**. Při přezkumu soud vycházel ze správního spisu, který měl v dispozici v kopii na CD.

[18] Žalobce namítal, že na základě kontroly po propuštění zboží byl vydán rovněž dodatečný platební výměr, proti kterému podal odvolání, o kterém nebylo do vydání napadeného rozhodnutí rozhodnuto. Žalobce se domnívá, že pokud by byl platební výměr zrušen, nemohlo by dojít ke spáchání prvního skutku (námitka je podrobně uvedena výše v odst. 5). S názorem žalobce soud nesouhlasí. Je nesporné, že obě řízení spolu souvisejí v tom, že se v nich posuzuje sazební zařazení dováženého zboží, tato řízení však nelze směšovat. Řízení o celním deliktu je vedeno o tomto deliktu a sankci za jeho spáchání, v celním řízení je rozhodováno o povinnosti odvést clo. Pokuta se stanovuje jako sankce za porušení zájmů chráněných celním zákonem. Clo, na rozdíl od uložené pokuty, je povinnou platbou stanovenou celním zákonem. Povinnost k této platbě vzniká v souvislosti s přechodem zboží přes státní hranice. V řízení o vyměření cla celní orgán nezkoumá deliktní odpovědnost příslušné osoby, posuzuje pouze, zda vznikl celní dluh.

[19] Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2006, čj. 5 Afs 46/2006-63, podle kterého *„řízení o celním deliktu je vedeno mimo řízení celní, a je v něm*

rozhodováno nikoliv o povinnosti odvést clo či daň, nýbrž o sankci za spáchání celního deliktu.“

[20] Dále žalobce namítal, že řízení ve věci nebylo řádně zahájeno (viz námitka uvedená v odst. 6). Rovněž tuto námitku soud neshledal důvodnou. Jak soud zjistil ze správního spisu, a to z Oznámení o zahájení řízení o správním deliktu ze dne 26. 11. 2012, zn. 11640-2/2012-136500-021, Celní úřad Valašské Meziříčí sdělil žalobci, že mu v souladu s §46 odst. 1 správního řádu oznamuje zahájení správního řízení ve věci důvodného podezření z porušení právní povinnosti dané ustanovením §4 odst. 1 a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 6 odst. 2 zákona č. 254/2004 Sb., a porušení právní povinnosti dané ustanovením čl. 199 odst. 1 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů a naplnění skutkové podstaty dle ust. §294 odst. 1 písm. e) zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona. Dále oznámení obsahuje sdělení, že se jedná o skutečnosti popsané Celním ředitelstvím Olomouc ve Zprávě o kontrole po propuštění zboží č.j. 788-76/2012-130100-024 ze dne 30. 10. 2012. Tato zpráva je pak uvedena jako příloha oznámení.

[21] Z výše označené zprávy o kontrole soud zjistil, že je zde popsáno 10 případů posouzení sazebního zařazení zboží, mezi nimi je na str. 14 popsán případ č. 7 ze dne 9. 6. 2010, který je následně ve správních rozhodnutích uváděn jako první delikt. Případ je zde popsán zcela konkrétně, je uvedeno, z jakého důvodu došlo k nesprávnému sazebnímu zařazení zboží. Zboží zde bylo jasně označeno, bylo konkretizováno, že se jednalo o celní řízení ev.č. 10CZ 1703001104858 ze dne 9. 6. 2010, bylo zde uvedeno, jak bylo zboží popsáno v kolonce 31 celního prohlášení, jaký byl uveden zbožový kód celního sazebníku 2010, kdo byl dodavatelem zboží, jak bylo zboží označeno na faktuře ze dne 31. 5. 2010 č. 20100065.

[22] Vzhledem k uvedenému soud dospěl k závěru, že řízení bylo zahájeno řádně. Jednání, které bylo předmětem řízení, bylo popsáno zcela konkrétně a jednoznačně, tak že bylo nezaměnitelné s jiným jednáním. V popisu skutku, uvedeného v Oznámení o zahájení a následně v rozhodnutí celního úřadu je v podstatných rysech shoda.

[23] Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal s odvolacími námitkami, které žalobce v této souvislosti vznesl (soud dodává, že odvolací námitky byly v této souvislosti obdobné jako námitky žalobní.) Uvedl, jaký byl obsah Oznámení o zahájení řízení s tím, že jeho přílohou byla zpráva o kontrole, ze které bylo zřejmé, že předmětné zboží mělo být zařazeno pod jiný kód kombinované nomenklatury celního sazebníku, než jak bylo uvedeno a je zde popsáno jednání žalobce, které mělo znaky správního deliktu.

[24] Soud nepřisvědčil ani námitkám ohledně druhého a třetího skutku, které spočívaly v porušení §3 odst. 1 písm. a) a §4 odst. 1 zákona o omezení plateb. Žalobce tvrdil, že tyto skutky nebyly dostatečně prokázány, byl porušen §3 a §50 odst. 3 správního řádu. Soud podotýká, že žalobce nikdy netvrdil, že by částky v hotovosti – tak je popsáno výše v odst. 3 a 4, nepřijal. Soud se plně ztotožňuje se závěry správních orgánů, že doklady, kterými bylo v rámci správního řízení prováděno dokazování, jsou naprosto dostatečné pro prokázání, že žalobce přijal v hotovosti částky, překračující limit stanovený pro hotovostní platby v §4 odst. 1 zákona o omezení plateb v hotovosti. Těmito doklady byly výdajové pokladní doklady vystavené Drixon group s.r.o., ze kterých je zřejmé, že příjemcem hotovosti byl žalobce.

S těmito výdajovými doklady jsou v souladu příjmové doklady žalobce a jsou jimi doloženy platby z 31. 3. 2011 i z 30. 6. 2011. Dokladům odpovídají i údaje v pokladní knize žalobce, je zde výslovně uvedeno, že šlo o hotovost (veškeré uvedené doklady, včetně kopie pokladní knihy, jsou na CD označeném Z. S. – konkrétní případy).

[25] Žalobce namítal, že příjmové doklady byly pouze jeho interními doklady, sloužící pro zaúčtování do účetní evidence. Celní úřad v odůvodnění svého rozhodnutí k tomu uvedl, že si je vědom, že příjmové doklady jsou pouze interními doklady žalobce. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ale správně konstatoval, že zákon č. 586/1992 Sb. o daních z příjmů, ani zákon č. 563/1991 Sb. o účetnictví neznají pojem „interní účetní doklad“. Poukázal rovněž na skutečnost, že rovněž z Pokladní knihy 2011, kterou předložil žalobce, jsou zřejmé pohyby a zůstatky hotovosti žalobce v roce 2011, rovněž i data i částky příjmů v hotovosti. Tyto údaje odpovídají údajům uvedeným v dokladech, označených žalobcem jako interní. Soud se shoduje se žalovaným, že těmito doklady byl skutkový stav zjištěn dostatečně a nebylo nutno vyžadovat předložení dokladů od společnosti Drixon Group s.r.o. Soud poukazuje na to, že doplňovat dokazování doklady od společnosti Drixon Group s.r.o. nebylo nutné rovněž proto, že správní orgány již vycházely z výdajových dokladů, které tato společnost vystavila, žalobce je nezpochybňoval a tyto doklady odpovídaly dokladům vystaveným žalobcem. Správní orgány v řízení postupovaly v souladu s §3 i §50 odst. 3 správního řádu.

[26] Pokud se týká výše uložené pokuty, soud souhlasí se žalobcem, že za situace, kdy nebylo pravomocně skončeno řízení o doměření cla, celní úřad neměl ve svých úvahách o výši pokuty zohledňovat výši doměřeného cla. Tato vada, týkající se pouze prvního deliktu, však nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Dle názoru soudu je nutno přihlédnout k tomu, že pokuta byla stanovena za tři delikty za použití absorpční zásady, kdy se pokuta stanovila za nejprůšnější postižitelný delikt, tedy za druhý a třetí delikt. Jednalo se o delikty dle §6 odst. 2 zákona o omezení plateb v hotovosti, kdy je podle odst. 3 uvedeného zákona možno uložit pokutu až do výše 5 000 000 Kč (zatímco za první delikt činila dle §294 odst. 2 písm. a) výše max. pokuty 4 000 000 Kč). Pokuta byla stanovena zcela na spodní hranici, kdy činila pouze 0,4% z maximální možné výše, kdy bylo přihlédnuto k tomu, že v minulosti nebyl žalobce za správní delikt trestán.

[27] Dle názoru soudu žalovaný nepochybil, pokud se jedná vypořádání odvolací námítky ohledně likvidační výše pokuty. Jak soud zjistil z odůvodnění odvolání ze dne 26. 6. 2013, které je součástí správního spisu, žalobce tuto námitku uvedl pouze v obecné rovině, kdy rovněž obecně poukazoval na své účetní doklady z let 2011 a 2012, aniž zmiňoval svou celkovou majetkovou situaci. Za této situace nebylo nezbytné, aby žalovaný tyto účetní doklady opatroval. Žalovaný správně odkázal na výši stanovené pokuty, na obecné námítky žalobce a rovněž v obecné rovině poukázal na poznatky o osobě žalobce a jeho z podnikatelské činnosti, které získal v průběhu řízení. Uzavřel, že žalobcem nebyla nikdy tvrzena ani prokázána „značná intenzita zásahu do majetkových vztahů“. Soud s jeho závěrem souhlasí.

[28] Soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2010, čj. 1 As 9/2008-133, podle kterého „*správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla*

mit likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí“.

V. Závěr a náklady řízení

[29] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobní námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[30] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. listopadu 2015

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu